

Publicerad 2014-11-17 02:31 av Bo Himmelsbåge

SpegelAura

Violetta blomman

öppnar
sinnets inom

fingrarnas hjärta
smeker Varats
ymniga intighet
till yttersta gränsens
sfär

Stängeln skjuter mot himlens höjd
slingrar sig runt bergets vithet
skära klockor dånar
ljusets bländande skörhet in

Öppnar själens kalk
med hudens ömhet
i azurvattens lins

andas från bottnen
i bubblor av längtans
kranskärl

Gondolen glider över
mörka vatten
i guldstjärnors bård
omsluter barnets
ögonklara kalk
i kryptans vithet

Simmar i glömda gångar
i stjärnstoffs töcken

ligger på botten av dammen

ser Galaxers hopar gunga glittra
genom vattenytan
ber om hjälp

Han sträcker ut handen
mot Kosmos
plockar en stjärna
lägger den i vita smärtans vind
den glider utmed floden
öppnar Din grind

Barnets bleka skära
i vattnets mörka djuphet
söker sin nära

sin spegelbild i sin moder
skulpterade av ljusets gyllene
stoder

söker sig mot himmelens
trängande päll
en afton när det är kväll

Sträcker upp fingrarna
genom vattnets yta
att förenas med sin moder

en skälvning en vindkåre
sjunger föreningen med
jordemoderns utsträckta
hand

på själslivets yttersta
strand

~~*~~

© Bo Himmelsbåge

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bo Himmelsbåge med Poeter.se id #40732 innehar upphovsrätten